

VSEBINA:

- 2 • DEJAVNOST ZVEZE KOMUNISTOV
- 3 • PO LJUBLJANI
• IZ STALIŠČ MK ZK
- 4 • PRIZNANJA OF
- 5 • O POKLICNI ETIKI
• KOLEKTIVNO POROČILO
- 6 • MLADINCI OSNOVNE ŠOLE »HINKO SMREKAR« V TITOVIH UŽICAH
• DAN MLADIH ŠISKARJEV
- 7 • PODAJMO ROKO MLADEMU RODU
• KRVODAJALSKA AKCIJA

Tito, Tito...!

STALI smo na postaji, menda mi je bilo takrat pet let, oče me je vsake toliko časa vzel v naročje, da sem se lahko malo razgledoval naokoli. Veliko ljudi se je zbralo, tu je bila tudi godba, šolarji z zastavicami in cvetjem. Skratka, bilo je nadvse svečano, čeprav nisem prav razumel, čemu vse to vznemirjenje in napeto pričakovanje.

»Tito prihaja,« je nenadoma završalo med ljudmi. Aha, to ime pa poznam... Po radiu je že velikokrat govoril in takrat sem moral biti tiho, drugače je kdo od starejših zarobantil. Enkrat je govoril nekaj o Trstu, takrat je mama jokala. Iz radia se je slišalo, kako so ljudje vpili: »Dajte nam puške, gremo v Trst!« Jaz pa sem veselo hodil po sobi, kajti ravno prejšnji dan mi je oče prinesel majhno puško na zamašek, tako da meni ni bilo treba vpiti... Potem smo ateka spremili na postajo, kjer je bilo že polno vojakov. Meni so bili najbolj všeč tanki, ki so jih vlaki vozili mimo naše hiše... No, čez nekaj dni se je oče vrnil in z mamo sta govorila, kako je Tito rešil svet pred novo vojno. Nisem sicer vedel, kaj to pomeni, ker pa sta bila onadva vesela, sem bil še jaz. Potem sem o Titu še velikokrat slišal, najbolj mi je bilo všeč, kadar je govoril po radiu in so ljudje ploskali in vzklikali. Res sem bil že radoveden, kakšen je ta stric iz radia.

Za ovinkom je zažvižgal vlak, lepa, črna lokomotiva je počasi zavozila na peron. Godba je igrala, ljudje so stegovali vratove, meni pa ni bilo treba, ker me je atek držal na ramah... Vsi so začeli ploskati in mahati z zastavicami, ko so se odprla vrata nekega vagona. »Tito, Tito...!« so vpili. Res se je na stopnicah pojavil človek v svetli obleki, zagorel, nasmejan in nam pomahal. Tako lepega tovariša še nisem videl, zdel se mi je še lepši kot naš atek. Stisnil je roke tistim, ki so bili najbližji in vlak je zopet potegnil. Godba je igrala, meni pa je bilo kar hudo, ker se je tovariš Tito tako hitro odpeljal.

Potem sem ga še večkrat videl, skoraj pred vsakim filmom so ga pokazali. »Mami, a ne, jaz sem ga pa že videl?« sem jo pocukal.

Enkrat je bilo smešno, ko je v kinu hodil z nekim tovarišem z belo titovko in v dolgi ženski obleki. Mama je povedala, da je to Nehru... Tudi s črnimi strici se je večkrat pogovarjal, še bolj črnimi, kot je bil dimnikar, ki me je večkrat strašil doma. Tito mi je bil vedno bolj všeč, saj je bil zmerom dobre volje in nasmejan. »Ko bom velik, bom Tito,« sem ponosno sklenil in to mojo odločitev razložil vsakemu, ki me je pobaral o mojih življenjskih načrtih...

Da, zame je bil takrat naš predsednik lep, nasmejan mož, ki je imel rad otroke in zaradi katerega so ljudje vedno vzklikali in ploskali. Seveda takrat še nisem mogel razumeti pomena njegovih besed, niti nisem vedel, zakaj ga stalno obiskujejo razni tuji državniki, čemu on hodi na obiske v druge dežele... Šele kasneje, z leti, sem začel spoznavati pravo veličino tega moža, razumel sem, zakaj mu pravijo »borec za mir«; spoznal sem, zakaj ga imajo ljudje tako radi, zakaj ga spoštuje ves svet. Sedaj vem, zakaj velike ljudi tolikokrat primerjajo z visokimi gorami... Čim višja je planina, tem močnejši in globlji so njeni temelji. Titova ustvarjalna misel, njegovo delo, borba za mir, so se globoko zakoreninili v zgodovino, v trenutek sedanjosti, ki združuje preteklost in prihodnost.

Ne bom pripovedoval o njegovih bitkah, o njegovih zmagah, ne bom pletel besed, saj bodo drugi to bolje storili. V tem trenutku mi stalno prihajajo pred oči besede delavke iz Dekorativne, ki je Tita prvokrat videla na silvestrovanju: »Ko je odhajal, sem se počutila, kot bi odhajal naš oče!« To so preproste besede žene, ki morda ne razume vedno vsega, kar se dogaja na političnem odru in ki svojih čustev ne zna opisovati s pesniškimi metaforami. Kaj je bolj zgovornega kot besede: »Radi ga imamo, naj bo še dolgo med nami!«

Zlatko ŠETINC

JAVNA

TRIBUNA

glasilo SZDL občine Ljubljana-Šiška

- 8 • GOSPODARSTVO USPEŠNO, VENDAR...
• MENTOR IN MECEN
• TRIJE ODGOVORI
- 9 • »POZDRAVLJAM POBUDO«
• ODMEVI — LEK PRVI
- 10 • IZ OBČINSKE SKUPŠČINE
- 11 • USTNI ČASOPIS — O KMETIJSTVU
- 12 • KS MEDVODE
- 13 • TO JE BILA MOJA DOLŽNOST
- 14 • PISMO — NOVA POSTA
- 15 • OCITNO POVEČANJE